

ZÁKON SMEČKY

SKRYTÝ NEPŘÍTEL

Erin Hunterová

ALBATROS

JEZERO

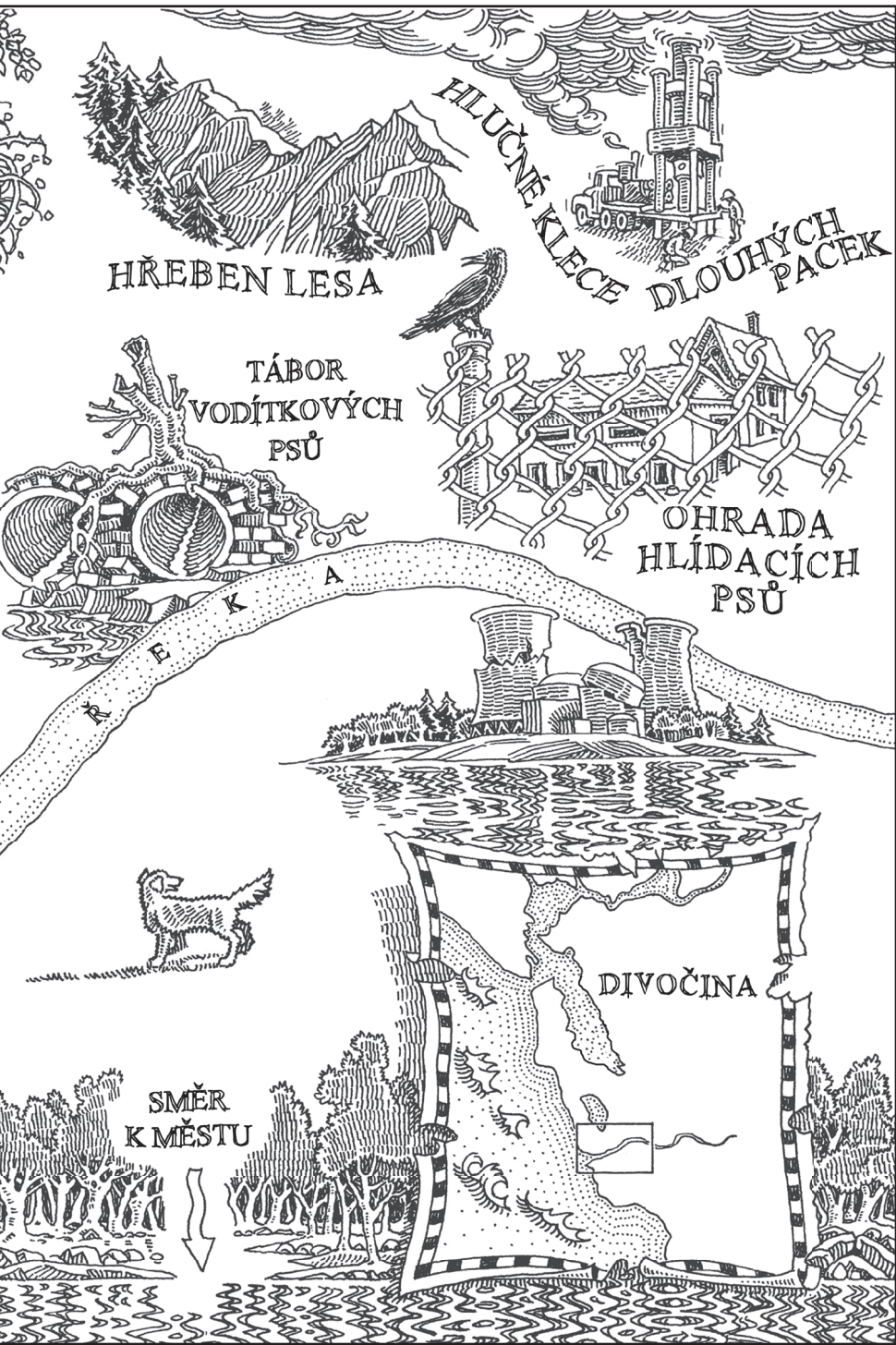
DIVOKÁ
SMEČKA

ZEMĚ
ZRANĚNÁ

TÁBOR
DLOUHÝCH PACEK

NEMOCNÁ

LES

HŘEBEN LESA

HLUČNÉ KLECE

DLOUHÝCH PACEK

TÁBOR
VODÍTKOVÝCH
PSŮ

OHRADA
HLÍDACÍCH
PSŮ

R
E
K
A

DIVOČINA

SMĚR
K MĚSTU

ZÁKON SMEČKY

SKRYTÝ NEPŘÍTEL

ERIN HUNTEROVÁ

ALBATROS

Přeložila Mirka Kopicová

Copyright © 2012 by Working Partners Limited

All rights reserved.

Translation © Miroslava Kopicová, 2014

Jacket art © Frank Riccio, 2012

ISBN 978-80-00-03706-6

*Se zvláštním poděkováním Gillian Philipové
Pro Jamieho Philipa*

ÚVOD

Mě neoblaťneš, brouku jeden! pomyslel si Ňaf a nadšeně chňapal tlapkou po lesklém zeleném brouku. Jeho kořist se už neměla kam skrýt. Teď z něj byl Ňaf lovec, Rychlý Ňaf, Odvážný Ňaf! Lítý válečník Bleska a Nebeských psů!

Už tě skoro mám...

Natahoval tlapku po tvorovi, který se snažil uniknout, a svým nejhrozivějším štěkotem dával broukovi najevo, že je odsouzen k záhubě. Vtom zaslechl děsuplné zavytí. Ňafovi se zježila srst na krku, zvedl hlavu a zamrazilo ho.

Pes? Je to nějaký pes?

Brouk zmizel pod bílým plotem, ale Ňafovi to bylo jedno. Dostat se pryč od kraje dvorku bylo najednou mnohem důležitější než lov. Neobratně se převálil a vyrazil přes trávník do boudy, kde ho trochu uklidnilo teplo a známé pachy. Sourozenci ho přivítali sborovým Ňafáním a on se vecpal mezi ně pod břicho své psí maminky.

To, jak ho očenichala a olizovala, konečně ztišilo jeho rozbušené srdce a on cítil, jak se mu pomalu vrací odvaha.

„Co to bylo za zvuk?“ zakňoural. „Slyšeli jste to? Slyšeli?“

„Ano! Ano!“

„Slyšeli jsme to!“

„Nějaký děsivý pes!“

„No tak, uklidněte se, drobečkové moji.“ Jejich psí maminka jim láskyplně olizovala tváře. „Tohle nebyl pes. To byl vlk, a ten sem nepřijde.“

Vlk. Při tom slově se Ňaf znovu zachvěl strachem a cítil, že i jeho bratříčkům a sestříčkám se naježila srst. Neznělo to jako hezké slovo. Znělo to jako něco, čeho by se měli obávat...

Z tichého hlasu jejich maminky zaznívalo pobavení, když pokračovala: „Nemusíte si dělat starosti. Vlci se od nás zas tak moc neliší, víte. Mají čtyři nohy, srst a zuby. Jsou rychlí a silní, ale jsou také nelítostní, mazaní a lstiví.“

„Vsadím se, že bych dokázala přechytračit i vlka!“ oznámila Pískle.

„Takhle ne!“ odvětila jejich psí maminka. „Takhle by se psi chovat neměli. Psi jsou chytrí, ale ne prohnání. My jsme ušlechtilí a čestní. Na to vy štěňata nesmíte nikdy zapomínat.“

„Když zavyl,“ pronesl plaše Snip, „zněl tak trochu jako pes.“

„Psi a vlci jsou příbuzní, a to spojení pochází z doby pradáv-
né. To ale neznamená, že bychom jim mohli důvěřovat. Jestli se někdy setkáte s vlkem, udržujte si odstup. Utečte, pokud budete muset.“

„Proč?“ zeptal se Ňaf a zmateně zvedl hlavu.

„Protože vlk se do vás zakousne, jakmile si přestanete dávat pozor. Nikdy se s žádným vlkem nesbližujte. Niki to udělala a trpce toho litovala. Copak si ten příběh nepamatujete? Niki

byla vždycky zvědavější, než bylo zdrávo. Vydala se po vlčích stopách, když je zaslechla, jak vyjí, protože byla odvážná a taky zvědavá.“

„Taky jsem odvážná!“ přerušila ji Pískle.

„Odvaha je jedna věc – a pošetilost je věc jiná, Pískle! Smečka divokých vlků Niki chytila do pasti pod První borovicí a jejich vůdce, Velký tesák, by ji byl zabil za to, že je špehovala.

Niki ale byla Bleskovou vnučkou, a i když byl Blesk už pryč a žil s Nebeskými psy, stále sledoval své blízké. Když viděl, že je Niki v nebezpečí, seskočil na zem a spálil První Borovici i Velkého Tesáka! Vlčí smečka v hrůze utekla a to byl jediný důvod, proč mohla Niki vyrůst a stala se z ní velká psí válečnice Ohnivá bouře. My ostatní se ale nemůžeme spoléhat na to, že nás Blesk přijde zachránit, takže se musíme z Nikiiných chyb poučit.“

V dálce se znovu rozlehlo vytí a štěňata se přitiskla ještě blíž k sobě, zatímco jejich psí maminka nastražila uši a naslouchala. Ňaf se už cítil klidnější. Matčin bok ho hřál a do ucha mu konejšivě bušilo její srdce, *buchbuch*. Ona je všechny ochrání.

Ňaf se zavrtil ještě hlouběji pod její přední tlapku. „I kdyby sem vlk přišel, nic by se nám nestalo, že ne?“

Pískle na něj pohrdavě Ňafla.

„Nebud' blázen, Ňafe! Slyšel jsi, co maminka říkala – sem k nám se vlk nedostane!“

„To máš pravdu,“ zabručela pobaveně jejich maminka. „Sem by vlk nikdy nepřišel. Takže jste všichni v bezpečí a je načase, abyste šli spát.“

Ňaf si zastrčil čumáček pod tlapku. Byl v pohodlí a maminka ho uklidnila, ale i tak mu při mrazivém zvuku vzdáleného vytí

cukalo jedno ouško. *Já budu chytrý, pomyslel si. Ne jako Niki. Já se budu od vlků držet dál.*

V teple a bezpečí, stulený se svou štěněcí smečkou: Takový bude jeho život. Daleko od divočiny, a daleko od vlků, schoulený pod starostlivou ochranou rodiny...

KAPITOLA PRVNÍ

„Naše území! Naše!“

Z korun stromů s křikem a plácáním křídel vzlétlí ptáci a kolem Štístkových tlapek se rozsypalo shozené listí.

Strnule stál, chvěl se a upíral pohled zpátky, odkud přišel. Tam v údolí byla jeho smečka – ne, ne jeho smečka, ale jeho *přítel*. A tenhle zuřivý štěkot mu prozrazoval jednu věc: Jsou v hrozném nebezpečí.

V hrozném nebezpečí, a on tam není, aby jim pomohl mu čelit.

Štístko se cítil uvnitř rozpolceně a rozhlížel se kolem. Od chvíle, kdy krátce po rozbřesku opustil své přátele a nechal je, ať se o sebe starají sami, už uběhl dost daleko. V dálce rozeznával zamlžené obrysy vzdálených kopců, a teď, když už byl od údolí pěkně daleko, viděl dole pod sebou téměř celý les. Vlastně už vystoupal skoro až nad linii stromů a kousek před sebou měl hřeben, k němuž směřoval. Pohled na něj ho poháněl vpřed a jeho nohy se pohybovaly čím dál rychleji – teď se ale zastavil a zůstal stát nehybně.

Jeho přátelé ho potřebují.

S bušícím srdcem Štístko vyrazil zpátky tam, odkud přišel.

Lesopse, prosím! Ať se jim nic zlého nestane! Kéž tam doběhnu včas...

Pelášil zpátky k údolí, přeskakoval spadlé větve a vířil kolem sebe spadané listí. Měl poslechnout svůj instinkt. Hluboko uvnitř přeci věděl, že nemá smečku opouštět. Jenže on si odkráčel jako pes samotář a jeho přátelé teď byli zranitelní.

Kdo je ochrání, když ne já?

Pořád ještě slyšel rozhněvané vytí, neznámé psí hlasy se mísily se štěkotem jeho sestry a zbytku její smečky.

„Naše země, naše voda! Vypadněte odsud!“

„Všichni k sobě! Zůstaňte u mě!“

Štístka jeho silné nohy brzy donesly až k okraji malého kopečku a on se smykem zastavil, než se setrvačností skutálel dolů.

Počkej, Štístko... nejdřív zjistí, jak se věci mají, než vlítneš do problémů.

Štístko zkoumal upřeným pohledem údolí před sebou. Přecházelo do rozlehlých svěžích zelených luk za hustým lesem. Vypadalo to pro Vodítkové psy jako ideální místo. Byla tam místa, kde Míky mohl lovit a Marta plavat, spousta úkrytů pro Sluníčko a Alfíka a Daisy, volná loviště, které mohli Bruno s Bellou prozkoumat. Mělo mu být jasné, že tentýž nápad měli nejspíš i jiní psi. Samozřejmě že se do údolí dostala před nimi už jiná smečka a teď tito psi brání své území.

V dálce se od rozlehlé vodní hladiny odráželo stříbřité světlo; kousek dál podél kraje lesa tekla říčka, kde Vodítkové psy viděl naposledy. Štístko se rozběhl z kopce a vyrazil k ní.

Z vytí a štěkotu nepřátelské smečky se Štístkovi ježila srst hněvem a strachem. Věděl ale, že kdyby vyrazil z lesa do jasného denního světla, hned by si ho všimli, tak se přiměl postupovat obezřetně.

Řeka se změnila od té doby, co své přátele opustil. Je na ní *něco zvláštního*, pomyslel si Štístko. A pak si vzpomněl na ty stružky a jezírka poblíž zničeného města. Vycházel z nich podivný pach nebezpečí, který teď Štístko zachytil také.

Štístko se zděšeně zastavil a zíral před sebe. Na hladině byla ošklivá mastná zelená skvrna. Tohle že mělo být bezpečné útočiště! Ta řeka měla být čistá, *průzračná* – a také byla, nebo si to aspoň mysleli, když ji předchozího dne našli.

Teď ale Štístko viděl, jak se kousek dál proti proudu rozšiřuje hrozná skvrna.

Dovedl jsem své přátele k otrávené vodě!

Copak nelze uniknout před stínem smrti, který přivedlo Velké zavrčení? V téhle části řeky vypadaly dokonce i stromy a keře při okraji vody napůl zvaldé, seschlé a polámané, jako by je okousal nějaký obrovský pes. Jak běžel po úbočí kopce rovnoběžně s říčkou, cítil Štístko ve svém srdci tíhu. Jestliže choroba Velkého zavrčení dokázala zamořit i tohle místo, tak už možná psi nemají kam jít. Nikde nebudou v bezpečí.

„Vypadněte!“

Vzduch protálo útočné zavytí a Štístko slyšel ustrašené kňučení zmatených psů a pronikavé ňafnutí bolestí. Pelášil po úbočí a dolů z kopce a drápky se mu smekaly po kamení. Když se vynořil z hustého křoví, konečně je zahlédl.

Jeho přátelé vypadali vedle smečky, které je napadla, malí a zra-

nitelní: ti druzí byli velcí, divoce vypadající psi, kteří strnule stáli a vrčeli. Sem tam někdo z nich vyběhl a zuřivě zaštěkal.

„Koledovali jste si o to, Vodítkoví psi!“

Slyšel i Bellin hlas – tišší a vystrašenější, ale stále ještě odvážný: „To je v pořádku. Držte se u sebe. Sluníčko, schovej se za Bruna. Marto, pomoz Daisy.“

Štístko se plížil při zemi a krčil se ve stínu velkého balvanu. Napočítal v nepřátelské smečce sedm psů. Cítil, jak se mu vaří krev v celém těle, a měl silné nutkání vrhnout se doprostřed bitvy, ale instinkty, kterým se naučil v ulicích města, ho držely zpátky. S velkou úlevou si uvědomil, že boj se teprve chystá. Druhá smečka tu Bellinu jen popichuje a uráží – kdyby tam teď Štístko vběhl, mohla by se situace vyostřit. Nepřátelská smečka by se mohla rozhodnout menší psy rychle dorazit, aby se mohli soustředit na něj.

Dva větší psi zrovna chňapali po malé Daisy a Sluníčku, nesnažili se je sice zakousnout, ale fenky se vyděšeně krčily a ustupovaly.

„Postarejte se, ať jsou pořád vyvedení z míry,“ vrčel nějaký pes hlubokým hlasem. „Spring, hlídej svou stranu!“ Jeden z Divokých psů uskočil doprava a nadběhl Sluníčku, když se snažila zpoza Bruna utéct do úkrytu ve křoví. Štístko se rozhlížel, kde je ten pes, který rozdává příkazy, ale nikde ho neviděl.

Věděl, že pokud by některý z větších Vodítkových psů přispěchal Sluníčko a Daisy bránit, zbytek nepřátelské smečky by jim šel okamžitě po krku, dotírali by na ně a kousali, dokud by obránci nebyli utahaní a ztrápení. Až by pak došlo na skutečný boj, zuby a drápy a roztržené kůže, Bella a ostatní by už byli vyčerpaní. Něco takového už viděl, záludné, ale zdatné a brutální skupinky psů, kterým se, když byl ještě ve městě, snažil vyhýbat.

Bude muset tyhle Divoké psy překvapit a použít taktiky stejně lstivé a nečestné, jako byly ty jejich. *Nemůžeš se tam jen tak vrhnout*, říkal si. *Bud' stejně mazaný jako Lesopes.*

V přítmí se Štístko může dostat mnohem blíž, než vyrazí, pokud se bude držet po větru. Kličkoval mezi stromy, a když se vynořil zpoza jedné brázdy, konečně poprvé zahlédl vůdce nepřátelské smečky.

Jejich Alfu.

Byl obrovský, se šedou srstí, a vypadal mrštně a ladně, ale také silně. Do boje se nezapojoval, ale dával své smečce různé příkazy.

„Nenechte je vydechnout! Ukažte jim, že na naše území nikdo vniknout nesmí!“ Zvedl hlavu a dlouze útočně zavyl.

Štístko se plížil stále vpřed. Cítil, jak se mu strachy naježil kožich a žaludek se mu sevřel zlou předtuchou.

Tohle přeci není pes...

Nebylo divu, že ta podivná smečka má taktiky lstivé jako vlk. Štístko nikdy žádného ze svých vzdálených bratranců zblízka neviděl, jen je letmo zahlédl. Z polozapomenutých pohádek poznal ty bledé oči, nelitostné zuby a rozčuchanou huňatou srst. A to útočné zavytí si nebylo možné s ničím splést. Štístko už něco takového jednou zaslechl, kdysi hodně dávno. Celé tělo se mu roztřáslo při té vzpomínce – ne vzpomínce na něco, co viděl, ale něco, co *slyšel*.

Tenhle silný šedý pes je nejspíš napůl vlk! Štístko už o takových psech slyšel, ale nikdy se s žádným nesetkal.

Ještě další dva psi upírali pohled na Vodítkové psy, i když se občas ohlídli ke svému vůdci a zakňučeli, aby si od něj vyžádali další pokyn. Štístko usoudil, že jsou v přísné hierarchii smečky Divokých psů nejspíš hned pod ním. Jeden z nich byl ohromný pes

s tmavou srstí, nemilosrdně působícím tlustým krkem a silnými čelistmi. Pozorně sledoval Martu, a i když byla z Vodítkových psů ta největší, Štístko si všiml, že už na jednu nohu kulhá a že za sebou nechává krvavé stopy.

Ten druhý divoký pes byla podstatně štíhlejší závodní fena, která kličkovala a kroužila kolem bojujících a pohybovala se tak rychle, že ji Štístko téměř ani nestíhal očima sledovat. Vyštěkávala své příkazy rázně a efektivně. Byla menší než ten pes s tmavou srstí a vypadala křeččí, ale zdálo se, že má své podřízené s přehledem na povel.

Snad to byl jen tvar a zbarvení jejího těla, ale Štístkovi až bolestně připomněla Hvězdu, která s ním utekla z Domu pastí, když ostatní zajatí psi zemřeli.

Tahle fena ale vůbec neměla Hvězdinu přívětivou povahu. Ať už to byl kdokoli, nadělala by z Vodítkových psů jídlo pro krkavce, kdyby jí vůdce smečky přikázal zaútočit.

Lesopse, prosím, potřebuji schopnosti a lstivost, jakou vládneš ty...

Štístko kráčel vpřed, napínal ztuhlé svaly, a pořád si dával pozor, aby zůstal v bezpečí po větru. Už byl od boje jen na několik psích délek a ještě ho neucítily. Kdyby je dokázal nečekaně zaskočit, tak by Vodítkoví psi mohli utéct – ano, jen se rychle rozběhnout a náhle skočit...

Vtom znovu ztuhl, s jednou tlapkou nakročenou. Ani ne pět dlouhých kroků od něj se mezi znesvářenými psy vyřítil malý psík se širokou hrudí. Štístkovi se zastavil dech.

Alfík!

Mladý Vodítkový pes se smykem zastavil přímo před obrovitým vůdcem druhé smečky. Třesoucí se zadní část jeho těla prozrazovala strach, ale byl dopálený, zuby měl vyceněné a vzdorovitě

vrčel. Vlčí pes na Alfíka zíral s hlavou vztyčenou a psík se dal do zuřivého štěkotu.

„Koukejte nás nechat jít! Nechte mé přátele být! Kdo říká, že je tohle vaše země?“

Vůdce divoké smečky jako by na chvíli váhal mezi opovržením a pobaveným výrazem.

Alfík pořád ještě odvážně štěkal a trhal hlavou ze strany na stranu, jako by doufal, že mu ten další pohyb přidá na velikosti a výhružnosti. „Hledáme jen čistou vodu – a vy jste nás napadli! Jste špatní psi!“ Pak zalétl pohledem mezi roztroušené stromy a jeho oči se setkaly se se Štístkovým pohledem. Alfík jako by štěstím narostl na dvojnásobnou velikost a s obnovenou kuráží štěkal ještě hlasitěji a výhružněji. Štístko téměř slyšel myšlenky, které se jeho malému příteli honily hlavou.

Štístko se vrátil... Teď už budeme v pořádku... Tenhle boj vyhraje!

Štístko cítil, jak hrozně se roztrásl, když mu došlo, že dal právě Alfíkovi odvahu uvěřit, že by se mohl tomu vlčímu psovi postavit.

Alfík nakrčil čumák a vycenil na svého obrovského nepřítele zuby.

Ne!

Štístko se už už chystal vyrazit, ale bylo příliš pozdě. Alfík se vrhl na obrovského vlčího psa. Ten se téměř ani nepohnul. Jediným máchnutím své těžké tlapy srazil odvážného psíka k zemi. Alfík se jednou převalil a zůstal omráčeně ležet bez hnutí. Z velké tržné rány na boku se mu řinula krev.

Štístko se škobrtavě zastavil. Chtělo se mu zavýt hněvem a úzkostí. Kdyby ho jeho přítel nezahlédl, byl by jistě nesebral v sobě odvahu na to, aby na toho polovičního vlka zaútočil.

Proč jen jsi mě musel vidět, Alfíku? Proč –

Štístkovi se naježila srst a zem se mu začala chvět po tlapkami. Jako by snad Zeměpsice sdílela jeho hněv.

A pak – bác! – Štístka to vymrštilo vpřed a vrávorál, zatímco se celý svět znovu otrásal. Dopadl na zem, překulil se, ale podařilo se mu vyskočit zpátky na všechny čtyři tlapy a celé jeho tělo se chvělo.

Další Velké zavrčení!?

Boj ustal a každý pes se krčil a snažil se získat rovnováhu. Všichni z Divoké smečky se ohlíželi po svém vůdci, který se zapřel tlapkami o chvějící se zem a vydal ze sebe další děsivé zavytí.

„Už je to tu zas! Ke mně, smečko!“

Strom stojící těsně za Štístkem zaskřípěl a poroučel se k zemi. Štístko se mu jen tak tak stačil uhnout, než dopadl na tvrdý kámen a začal se valit po zemi, která mu pukala pod tlapkami. Vzduch brzy naplnilo sténání lesa, jak se další stromy poroučely k zemi a dopadaly na zem s tříštivým zvukem podobným burácení hromu.

Štístko v hrůze pelášil pryč, aniž by věděl nebo se zajímal o to, kterým směrem běží.

Záleželo jen na tom dostat se od Velkého zavrčení co nejdále.

Bylo ale všude, nad ním a kolem dokola. Jako by mu celá země nebezpečně podkluzovala pod tlapkami. *Ale ne, už ne! Kéž jen to Velké zavrčení nezničí i tady...*

Při svém útěku se Štístko rychle ohlédl a viděl, že i ostatní psi, Vodítkoví i Divocí, prchají ve slepé hrůze pryč. Třesoucí se zem pukla a rána v ní se táhla až do středu údolí. Na kraji zorného pole se mu rozmazaně mihla šmouha světlé srsti. Někdo padá do té

pukliny. Štístko rychle otočil hlavu a prudce zahrnul doprava, protože se bál, že by uviděl, jak nějaký pes přijde o život. Všiml si Mikyho a Bruna, kteří se snažili odtáhnout Alfíkovo bezvládné tělíčko do úkrytu, a Marty, která se s námahou belhala pryč od praskajících stromů.

Moje smečka!

Instinkt ho poháněl za nimi, ale už bylo pozdě. Přímo nad ním skřípěl a praskal další obrovitý strom a jeho kořeny se zvedaly z hlíny, jako by se chtěly osvobodit ze země.

Štístko seskočil z hromady hlíny a propletených kořenů, překulil se na zemi a přední tlapkou mu projela bolest. Na okamžik se nemohl hýbat. Když se ale podíval nahoru a viděl, jak se velký strom zhoupł zase zpátky na své místo, pomyslel si, že je v bezpečí – jenže země se znovu naklonila a strom se převrátil na něj.

Štístkovi projela hrůza až do morku kostí, jak tam ležel na boku a zíral na obrovitý třesoucí se kmen, a v hlavě mu duněl mučivý nářek umírajícího stromu.

Převalil se na tlapky a snažil se odplazit po břicho pryč.

Jenže nebylo kam uniknout.

Zeměpsice mě chce dostat... pomyslel si Štístko, když slyšel, jak ohromný strom padá. Tentokrát jí neuniknu.

KAPITOLA DRUHÁ

Strom se řítíl přímo na něj. Slyšel hřmotné praskání, ucítil závan větru –

A pak Štístko letmo zahlédl ostrý kraj skalního převisu. Z posledních si se mu podařilo zoufale se vydrápat pryč a sklouznout pod velký balvan, který vyčníval ze skály. Ukryl se pod ním a třásl se jako štěně schované pod břichem své matky.

Dlouho slyšel nad sebou jen lomozíci stromy, které dopadaly na skalnatý podklad, praskající větve, které se tříštily o kamenný převis, a kusy dřeva a kůry odletující všude kolem něj. Trhl sebou, když se mu do boku zaryla velká odštěpená tříška, ale věděl, že se nemá hýbat. Nemohl vyskočit a pelášit pryč, i když by se mu bylo bývalo hrozně chtělo.

Prosím, Zeměpsice, říkal si v duchu. Měj slitování.

Ohlušující rámus hroutících se stromů pomalu dozníval, až utíchl. Zbyla jen navátá hromada borovicového jehličí. Země pod ním se konečně zastavila. Zeměpsice přestala vrčet.

Štístko, pořád ještě roztřesený, vylezl ze svého úkrytu a prodral

se mezi spoustou velkých větví a jehličí vyvráceného stromu. Měl kmen široký jako hlučná klec a Štístkovi přeběhl hrůzou mráz po zádech, když pomyslel na to, že chybělo málo, a byl by spadl přímo na něj. *Byl bych teď mrtvý... Mé tělo by se stalo součástí Zeměpsice.*

Štístko si olizoval tlapku, ale bolest, kterou předtím pocítil, už polevila. S velikánskou úlevou si uvědomil, že se mu nic nestalo. Sotva se mu zahojila ta rána na tlapce od prvního Velkého zavrčení. Přijít hned k dalšímu zranění by nebylo dobré.

Úbočí kopce kolem něj bylo zpusťované a plné trhlin, jako by v něm svými drápy hrabal nějaký obrovský pes. Štístko s obavami i úžasem pomalu sestupoval z hrbolátého kopce a netroufal si zrychlit. Místo, kde došlo ke střetu psů, ale nebylo moc hluboko pod ním, a Štístko přidal dychtivě do kroku, když se dostal na rovnou zem.

Ve vzduchu byla směs všech možných pachů – vlhká, zraněná země, kořeny, krev, odštěpky polámaného dřeva. Nejsilnějším pachem byl psí strach, i když ostatní už z bitevního pole utekli. Štístko nastražil uši a rozhlížel se kolem. Doufal, že zahlédne někoho ze své vlastní smečky, jak ho hledá. Neměl ani ponětí, kde teď jsou. Zahlédl ho někdo z ostatních?

Nebo jen chudák Alfík?

V mysli se mu vynořil pohled na zlomeného poraněného malého psíka. Štístko zaslechl děsivý nářek a vylekaně naježil srst. Znělo to jako volání nějakého psa v tísní, zraněného a bezmocného.

Štístko se nervózně rozhlížel. Odkud ten zvuk přichází? Zdálo se mu, že je to odněkud blízko, ale nikde nebylo ani stopy po psovi, který ho vydával.

Když se s pátravým pohledem obrátil, zahlédl trhlinu v zemi.

Polil ho chladný pot a vzpomněl si na tu rozmazanou šmouhu světlých chlupů, kterou viděl padat do té díry v zemi.

Zeměpsice! pomyslel si. Nejspíš jednoho ze psů spolkla, aby jim ukázala, jak se na ně hněvá pro jejich roztržku. Štístko stál roztreseně na strnulých tlapkách a začal ustupovat pryč od propasti. Jestli se Zeměpsice hněvá na znesvářené psy, kdoví, co dalšího udělá, nebo proti komu obrátí svůj hněv?

Musí se od té trhliny v zemi dostat, jak nejdál bude moct. Toho naříkajícího psa, který vydával tak zoufalé zvuky, neznal. Nebyl to žádný z Vodítkových psů – kteréhokoli z nich by poznal okamžitě, i kdyby je zaslechl jen slabě a nejasně. Ten žalostně vyjící pes byl cizí – někdo z té nepřátelské smečky.

Nikomu z té smečky se nedá věřit. Proč zachraňovat cizího psa?

Přesto ale Štístka svrbělo v celém kožichu. Cosi ho táhlo zpátky, jakési nutkání, kterému nedokázal odolat. Nastražil uši, aby lépe slyšel. Na tom zoufalém úpěnlivém vytí bylo cosi, co probouzelo jeho nedávné vzpomínky. A ten pach... byl mu tak hrozně povědomý, ale v té změti pachů způsobených Zavrčením ho nedokázal přesně rozpoznat.

Štístko se prudce otřásl. Samozřejmě že neopustí žádného psa v nebezpečí! Nezáleží na tom, jestli je ten pes přítel či nepřítel. Štístko by nebyl skutečným psem, kdyby nechal jiného psa na pospas tak hroznému osudu. Jak to říkávala jeho psí maminka? Ušlechtilí a čestní. Nemůže přeci zradit svého psího ducha.

Štístko se zhluboka nadechl a opatrně přiběhl k okraji díry. Byla v ní velká tma, ale když si jeho oči oslněné ostrým slunce přivykly na to šero, rozeznal obrys choulícího se tvora.

Ta závodní fena.

Byl to jeden ze zástupců toho polovlka. To ona pobíhala tam a zpátky a štěkala na ostatní, aby zaútočili. Teď se fena choulila na úzké kamenné římsě a třásla se strachy. S čumákem položeným na kraji římsy zírala dolů do hrozné propasti; ale když Štístkovy tlapky zašramotily na kamíncích na okraji průrvy a pár úlomků kamení se skutálelo dolů, zvedla závodní fena hlavu. A zůstala na něj zkoprněle civět.

Štístko překvapeně couvl.

Hvězda!

Jeho přítelkyně, s níž byl uvězněn... která stejně jako on přežila a utekla z Domu pastí...

Když ho opustila a vydala se hledat nějakou smečku, přemítal, jestli se jí podaří přežít.

Podařilo – a stala se součástí té Divoké smečky!

Teď tu ale kňourala a pomrkávala svými krásnými očima v ostrém slunečním světle, které k ní shora přicházelo. Když ho poznala, pronikavě zakňučela překvapením.

„Co ty tu děláš?“

Zeptali se oba současně a dlouho na sebe jen s otevřenou tlamou zírali. Pak se Štístko otrásl.

„Na tom teď nesejde, Hvězdo. Musím tě odtamtud dostat.“

Přikrčila se roztřeseně ke skalní stěně. „Já nevím *jak*.“

Štístko udělal ještě jeden váhavý krok vpřed a položil tlapky na kraj průrvy. Přikrčil se, ale pod tlapkami se mu začaly drolit kamínky a celá sprška se jich skutálela dolů do temnoty. *Zpátky!* Štístko honem ustoupil od kraje a srst se mu zježila.

„Nejsi zase tak hluboko. Nemohla by ses zachytit drápky za okraj a vytáhnout se nahoru?“

„Myslím, že ne,“ zakňučela. „Když se pokusím vylézt a přestanu se držet, tak určitě –“

„Já ti pomůžu. Musíš to zkusit!“

Hvězda se pomaličku a opatrně zvedla a otočila se ve stíněném kolečku, jako by se chystala ke spaní. Měla ocas stažený pevně mezi nohama a její elegantní kožíšek se chvěl strachem. Váhavě se opřela o zadní tlapy, zvedla se a zasekla drápky o okraj.

„A teď se zadníma odkopni. A tahej! Budeš v pořádku, Hvězdo – jen se přitáhni –“

Hvězda se postupně zvedala po skále nahoru a zadní tlapy za ní vlály. Hrůzou zakňučela, když začala sklouzávat dolů, ale Štístko se naklonil a popadl ji čelistmi vzadu za krk. Modlil se k Zeměpsici, aby drolící se kámen pod ním vydržel. Teď už Hvězdu nemohl povzbuzovat svým štěkotem; mohl ji jen táhnout směrem nahoru, a cítil, jak se v jeho stisku kroutit a hází sebou.

Za sebou zaslechl zvuk, který poznal až příliš dobře. Hlasité zlověstné skřípění. Se zoufalým zavytím se Štístko hrabal zpátky, táhl Hvězdu ze všech sil a ona se silně odkopla zadními tlapkami, až se nakonec dostala nahoru přes okraj. Štístko ji ramenem odstrčil právě ve chvíli, kdy prasklý strom zasténal a s rachotem se zřítil k zemi.

Stáli tam a oba udýchaně supěli vyčerpáním a úlevou. Štístko pomrkával a lapal po dechu, dokud se mu nepodařilo ho zase popadnout, a srdce mu prudce bušilo.

Pak oba radostně vyskočili, srazili se a převalili se jeden přes druhého. Olizovali si čenichy a štěkali nadšením.

„Tohle je už druhé Velké zavrčení, na které jsme vyzráli!“ vykřikl Štístko.

„Přesně tak! Máš ty ale štěstí, Štístko!“ štěkala Hvězda.

„Myslel jsem, že už tě neuvidím!“

„Taky jsem myslela, že už tě neuvidím, samotáři beze smečky!“
Radostně mu okusovala srst na krku.

„Hvězdo...“ Štístko trochu poodstoupil, když si vzpomněl na chvíli, kdy ji znovu spatřil – a v tom nelitostném a divokém psu ji ani nepoznal. „Proč tvá smečka vlastně napadla... ty psy?“

Hvězda pohrdavě našla. „Ty co? Vždyť to ani žádní pořádní psi nejsou. Podíval ses na ně pořádně? Jak si ta zmatená psiska vůbec mohla troufnout vniknout na naše území?“

„No – tak jsem to v podstatě myslel.“ Štístko odvrátil pohled a olízl si tlamu. „Neuměli ani bojovat, to bylo vidět. Vaše smečka byla“ – *až nelitostně bojeschopná*, chtělo se mu říct – „na ně dost drsná,“ řekl místo toho.

Štístko musel potlačit zakňučení a přemítal, proč jen předstírá, že své přátele nezná.

Copak se za ně stydím?

„Vodítkoví psi,“ zavrčela Hvězda. „Nevím, co tu pohledávali, ale na území skutečných psů už rozhodně nikdy nevstoupí. Příště už si to dobře rozmyslí.“

A já jsem si o ni dělal starosti, vzpomínal v duchu. Báł jsem se, že nebude dost tvrdá, aby dokázala přežít. Je opravdu možné, že tohle je ta samá fenka, která propadala panice při pohledu na mrtvou dlouhou packu?“

Hvězda si všimla Štístka šokovaného výrazu a neoblomně přikývla. „Ta lekce byla nutná. Vodítkoví psi už tuhle chybu znovu neudělají. Takhle je to pro ně nejlepší, a pro nás taky.“

„Nejspíš máš pravdu,“ zakňučel Štístko a cítil, jak ho uvnitř spaluje provinilý pocit. *Tohle byla moje chyba.*

„Jistěže mám pravdu,“ odvětila Hvězda. „A měla jsem pravdu, když jsem se vydala hledat smečku! Chyběl jsi mi, Štístko... ale našla jsem přesně takovou smečku, jakou jsem hledala. Jsou silní a dobře uspořádaní –“ Odmlčela se, naklonila hlavu a tázavě se na něj zadívala. „Ale co přivedlo *tebe* tak daleko od města? Myslela jsem, že z města neodejdeš.“

„Nemohl jsem zůstat,“ odpověděl jí. „Bylo tam příliš mnoho nebezpečí... v tom jsi měla pravdu.“

Hvězda do něj laškovně štouchla čenichem. „Mám pravdu ve většině věcí.“

Něžně jí olízl tlamu. „Odešel jsem z města s jednou smečkou“ – ne, že by jí hodlal sdělit, s *jakou* smečkou – „a zrovna jsem se pustil dál zase sám, když jsem zaslechl, že tady došlo k boji.“ Sklonil hlavu a smutně, ale pronikavě zakňučel. „Psi se perou spolu navzájem! Potom, co jsme všichni jen tak tak unikli Velkému zavrčení! Připadalo mi to... podivné. Byl jsem zvědavý.“ Odmlčel se a usoudil, že už toho řekl příliš.

Hvězda na něj užasle hleděla. „*Ty* že jsi byl s nějakou smečkou? Já myslela, že ty smečky nesnášíš! Myslela jsem, že to byl důvod, proč jsi nešel se mnou –“

„Není to tak, jak si myslíš, Hvězdo.“ Váhal a přemýšlel, jak jí to vysvětlit.

Chvilí nic neříkala a jen zírala na zem mezi svými tlapkami. Když na něj znovu pohlédla, dívala se dotčeně a rozhněvaně. „Říkal jsi, že jsi pes samotář, že chceš být volný a sám!“

Štístko pocítil lítost, když si vzpomněl na to, co jí říkal v Domě jídla toho dne, kdy se odmítl vydat na cestu s ní.

„Já v žádné smečce nejsem,“ odvětil. „Ne *doopravdy*. Jen se to

prostě stalo. Téměř omylem. Nevěděli, jak se o sebe postarat, tak jsem se k nim přidal. Byli to cizí psi, ale potřebovali mou pomoc, tak jsem jim pomohl. Stejně, jako bych byl pomohl *tobě*, kdybys byla neutekla a neopustila mě.“

„Já jsem tě nechtěla opustit,“ řekla Hvězda tiše. „Jenže ty jsi chtěl zůstat ve městě. A já jsem *potřebovala* smečku. Kéž bys to dokázal pochopit, Štístko.“

Uvnitř ho cosi sevřelo. Chápe ji daleko víc, než si Hvězda myslí. „A taky sis smečku našla. Nejspíš se ti dařilo dost dobře, Hvězdo. Během boje se k tobě chovali, jako bys byla jejich vůdce.“

„Postoupila jsem rychle,“ přitakala trochu zdráhavě Hvězda. „Tak to ve smečce prostě chodí. Věci se mění.“

Štístko zvedl hlavu a zavětril ve větru, který se po tichu, jež nastalo po Zavrčení, začínal zase zvedat. Do vzduchu se začínaly prodírat zřetelné pachy života – a smrti.

„Už budu muset jít, Hvězdo.“

„Zase? Ale kam půjdeš?“

Štístko si to tiše promýšlel. Zoufale potřeboval najít Bellu a ostatní, aby zjistil, co se stalo s Alfíkem, ale to Hvězdě říct nemohl. Předtím jí prakticky řekl, že s tou ubohou smečkou, s níž se poprala, nemá nic společného. Teď už to nemůže vzít zpět.

Hvězda do něj strčila čenicem. „Co kdybys šel se mnou, Štístko? A seznámil se s mou smečkou. Budeme se ti líbit. A zrovna jsi mi zachránil život, tak tě budou mít rádi.“

„Když já nevím...“

„Sám nepřezijíš, Štístko. Co když tě někde zastihne další Zavrčení, a ty nebudeš mít nikoho, kdo by ti pomohl, tak, jako jsi před chvílí pomohl ty mně? A taková spousta řek je otrávená!

Co když nenajdeš čistou vodu na pití. Musíš jít se mnou!“ naléhala Hvězda.

Štístka zamrazilo v kožichu a rychle se otrásl, aby to zamaskoval. „Je mi líto, Hvězdo. Pořád ještě jsem pes samotář.“

„V dobách, jako je tahle, by měli všichni psi stát při sobě,“ odvětila Hvězda a zvedla čenich. „Jsi silný a chytrý – měl bys to všechno nabídnout smečce a nenechávat si to pro sebe!“ Hvězda to řekla skoro rozzlobeně, ale zmírnila hlas. „Byl bys šťastný, Štístko. Slibuju.“

Štístko odvrátil zrak a cítil v hloubi žaludku svou starou neústupnost. „Sám jsem šťastnější.“

Hvězda sklopila hlavu. „Asi tě nepřemluvím, že ne? Pak ti tedy přeju hodně štěstí. Dávej na sebe pozor, prosím tě.“

„Budu.“ Štístko pomalu odcházel s pocitem lítosti, a nedokázal se ubránit nutkání ještě jednou se ohlédnout.

Hvězda už se rozběhla přes rozbitou zemi a ladně přeskakovala popadané stromy. Bolestně se mu připomněla vzpomínka na to, jak Hvězda vyrazila z chladné místnosti v Domě jídla, vyděšená smrtí dlouhé packy, která ležela uvnitř, a zkázou celého města kolem. Rychlá byla pořád stejně, ale ve všech ostatních ohledech mu připadala jiná. Hlavu měla vztyčenou a uši nastražené. Kožíšek měla hladký a svaly pod ním silné a vyrýsované.

Štístkovi se hrozně chtělo za ní štěknot, zavolat ji zpátky a zeptat se, jestli by raději nešla s ním. Pro Bellinu smečku by byla skvělou posilou. Co když už ji nikdy neuvidí? Bude se mu po ní stýskat...

Jenže už bylo pozdě. Hvězda už mu zmizela z dohledu a Štístko ji teď už nikdy nedohoní. Nezbyvá mu než dál hledat Vodítkové psy.

Jak tak kráčel dál, cítil, že se mu kožíšek chvěje obavami. *Určitě jsou v pořádku, říkal si v duchu. Jedno Zavrčení už přeci přežili. Nejspíš přežili i tohle...*

KAPITOLA TŘETÍ

Nebylo těžké vystopovat Bellinu stopu a ostatní dál do rozbitého údolí. Stačilo, aby Štístko sledoval kapky a loužičky krve, které po sobě zanechali Alfík s Martou. Z toho kovového pachu krve ho mrazilo až v kostech; s hrozivou úzkostí přeskakoval praskliny v zemi a prodíral se změtí polámaných větví.

Alespoň že údolí se rychle zotaví. Vyrostou mladé stromky, které nahradí ty popadané, a popraskanou zemi a vyvrácené keře brzy pokryje nový mech a tráva, které škody zakryjí.

Na rozdíl od města, které se samo uzdravit nedokáže.

Štístko přeskočil silný kmen borovice a rozeznal před sebou řeku, která už byla velmi blízko. Její hladina se leskla týmiž duhovými barvami jako říčky ve městě. Otrávená voda už se rozšířila až sem, i za tu kratičkou chvíli, která uplynula od doby, kdy Bellinu smečku opustil. Štístko klesl na mysl. Možná, že se údolí přeci jen nevzpamatuje tak rychle, jak si myslel...

Brázda před ním se prudce svažovala k řece a na jejím břehu vykukovaly kořeny kmenů odhalené valícím se proudem vody.

Když seskočil dolů, našel pod kořeny písčité dolíky. V něm se choulilo sedm Vodítkových psů, pořád ještě ztuhlých strachem.

„Budeš v pořádku,“ říkala Daisy a olizovala Martě ránu na noze. „Ale neměla by ses hýbat.“

Statný Bruno stál nad Alfíkem, který ležel zlomeně a nehybně na zemi. Sluníčko upírala na psíka svůj pohled a třásla se.

„Potřebuje veterináře! Vážně potřebuje veterináře!“ hořkovala Sluníčko. „Kéž by tu byly moje dlouhé packy.“

„To bychom si přáli všichni.“ Miky ji konejšivě olízl, ale sám se přitom třásl.

Vtom Daisy zvedla oči a všimla si Štístka. Překvapeně a ustrašeně ňafla. Ostatní se hned začali rychle zvedat a padali jeden přes druhého. *Nejspíš si myslí, že jsem jeden z Divokých psů*, uvědomil si Štístko. Tiše zavrčel, aby je uklidnil, a vystoupil ze stínu, aby ho lépe viděli.

„To jsem já,“ zaštěkal.

Z jejich pohledu a naježené srsti bylo zřejmé, jak jsou zaskočení, ale pak Bella nastražila uši, přiběhla k němu a přitiskla svou tvář k jeho.

„Ty ses vrátil.“

„Štístko!“ I ostatní došli k němu, kňučeli a olizovali ho – všichni, až na Bruna, který zůstal ochranně stát nad Alfíkem. Štístko ho zaslechl, jak zamumlal: „Na hrdinský návrat je trochu pozdě, Štístko.“

Sluníčko a Daisy vyskočily, aby mu olízly čenich, ale jejich dřívější nadšení bylo dost utlumené. V dolíku u řeky bylo smutno. Pachuť krve překryla dokonce i štiplavý zápach od řeky. Štístko váhavě došel až k místu, kde ležel natažený Alfík, s očima napůl

